

Arrest

nr. 161 421 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Pashtoun/Turi te zijn. U bent geboren in het dorp Burki (Upper Kurram Agency, op de grens met Afghanistan) waar u ook uw hele leven woonde.

Sinds 2007 is het geweld tussen sjiieten en soenieten in uw regio opgelaaid. Uw sjiietische gemeenschap wordt gevisieerd door de taliban en Islamitische Staat (IS). Zij vermoorden sjiieten en schrikken er niet voor terug hen te bedreigen en intimideren. Zo vindt u in de buurt van uw school in de stad Parachinar een dreigbrief van mujaheddin waarin gezegd wordt dat het tegen de islam is om naar een gemengde school te gaan. U geeft de brief af aan de directrice van uw school.

Persoonlijk kent u ook problemen met vijandiggezinde milities: u wordt beschoten terwijl u hout sprokkelt, u wordt ontvoerd als u water gaat halen voor op het land (maar u wordt vrijgelaten aangezien uw familie niet bereikbaar is) en kort voor uw vertrek uit uw land komt men naar uw dorp en eist van u dat u met hen meegaat naar Afghanistan om te gaan vechten, maar u weigert dit. Deze laatste gebeurtenis is voor uw vader het sein dat u niet meer veilig bent thuis.

Uiteindelijk verlaat u uw land eind april 2015. Op dat moment steekt u in uw dorp illegaal en te voet de grens met Afghanistan over. Daar wordt u verder geholpen door mensensmokkelaars. Via Iran komt u in Turkije terecht waar u met een boot naar Griekenland gaat. Daar neemt men uw vingerafdrukken in mei 2015, maar wordt u ook uit het kamp vrijgelaten. Via Macedonië gaat het dan via Servië en Hongarije naar Oostenrijk. Daar dacht u dat u uw eindbestemming bereikt had, maar de smokkelaars zetten u op een trein naar Italië. U gaat verder naar Frankrijk waarna u naar België trekt. Daar dient u op 8 juni 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een origineel domicilieattest, een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van een brief van een sjiietische organisatie, een kopie van een medisch attest over uw oom en een kopie van een lijst met de naam van uw oom op. Al deze documenten kreeg u van uw vader vanuit Parachinar toegestuurd met een koerierdienst.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen wist u er het CGVS niet van te overtuigen dat u aldaar verbleef tot eind april-begin mei 2015, zoals u zelf beweert (CGVS p. 16). Het lijkt er zeer sterk op dat u deze regio al langer verlaten heeft. Daar u het CGVS geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, kan het CGVS zich niet positief uitspreken over uw bewering een nood aan bescherming te kennen.

Zo is het vooreerst duidelijk dat u uw identiteitsdocumenten achterhoudt. Bij uw aanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat u alle (identiteits)documenten onderweg in Macedonië verloren bent (verklaring DVZ 22.06.2015 vraag 23-26 'persoonlijke documenten'). Op het CGVS verklaarde u dan weer nooit een identiteitskaart of paspoort te hebben gehad (CGVS p. 4). Als u op deze anomalie omtrent uw persoonlijke documenten gewezen wordt, verklaart u dat u op de DVZ zei dat u de originele identiteitsdocumenten van uw ouders verloor, om u dan meteen te verbeteren en te zeggen dat u onderweg een kleurenkopie van de originele identiteitsdocumenten van uw ouders bij zich had (maar dus verloor) (CGVS p. 4). Nog later verklaart u dat u onderweg niet alleen de kopies van de identiteitskaarten van uw ouders bijhad, maar ook een origineel Pakistaans 'police clearance document' dat u twee dagen voor uw vertrek in Parachinar zou verkregen hebben en dat u wou gebruiken om zich te identificeren waar u asiel zou vragen. Naar eigen zeggen moest u deze documenten overboord gooien toen de boot waarin u zat van Turkije naar Griekenland dreigde te zinken ('om gewicht te verliezen') en bent u ze zo kwijtgespeeld (CGVS p. 16-17). Deze verklaringen zijn echter onderling niet compatibel en slechts een povere verklaring voor waarom u zich over een belangrijk punt als uw identiteitsdocumenten zo zou tegenspreken. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij ten overstaan van de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt over cruciale elementen van zijn asielaanvraag. Het CGVS wijst er in dit verband bovendien op dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ ook werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Pashtou machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Het vermoeden dat u niet recent en rechtstreeks uit Kurram Agency komt, wordt overigens verder versterkt doordat er doorheen uw asielprocedure enkele eigenaardigheden op te merken zijn over uw reisweg. Zo verklaarde u op de DVZ dat u vanuit Pakistan illegaal vertrokken bent en dan alleen 9 à 10 dagen, met een auto en te voet, onderweg was naar Iran. In Iran was u dan naar eigen zeggen 2 dagen te voet onderweg om dan zo in Turkije aan te komen, waar u een dag onderweg was en dan met een boot naar Griekenland ging (verklaring DVZ 22.06.2015 vraag 33). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u vanuit uw dorp Burki (dat aan de grens met Afghanistan ligt) te voet en op illegale wijze naar Afghanistan ging – u wandelde een uur en daar werd u dan in een wagen gestopt. Na een paar dagen wandelen kwam u in Iran terecht waar u 3-4 dagen bleef om dan zo via de bergen in Turkije terecht te komen waar u 3-5 dagen bleef vooraleer een boot te nemen naar Griekenland (CGVS p. 17-18). Deze verklaringen stroken echter allerminst en als u gevraagd wordt waarom u op de DVZ niets zei over uw reis doorheen Afghanistan maar er aangaf van Pakistan meteen naar Iran geweest te zijn, verklaart u 'Nee, ik heb over Afghanistan verteld' (CGVS p. 18). Het louter achteraf toevoegen van een doorkruist land aan eerdere verklaringen kan echter niet aanvaard worden als verschoonbare grond voor dergelijke

anomalie. Daarnaast valt het ook op dat u geen enkele plaats in Afghanistan of Iran kan opnoemen die u onderweg gepasseerd bent (CGVS p. 17). Dergelijke onwetendheid over een nochtans bepalende reis voor uw persoon, is niet ernstig te noemen.

Dergelijke incoherente verklaringen over uw persoonlijke documenten en reisroute maken dan ook duidelijk dat u bepaalde identiteits- en/of reisdocumenten probeert achter te houden voor de Belgische asiendiensten, wellicht omwille van het feit dat de inhoud (en vooral uw verblijfsgegevens) niet stroken met uw verklaringen (uit de gegevens op een Pakistaanse identiteitskaart bijvoorbeeld blijkt o.a. de meest recente verblijfplaats van de houder).

Als bewijs van uw identiteit en afkomst uit uw dorp Burki in Kurram Agency legt u een domiciliëringsattest neer (document 1). Deze domiciliëring wijst er inderdaad op dat uw roots in Kurram liggen, iets wat niet ontkend wordt, maar het attest wijst er niet op dat u, zoals u beweerde, tot zeer recent aldaar verbleef. Deze domiciliëring werd immers opgesteld in augustus 2011, toen u vijftien jaar was, zodat er geen sprake kan zijn van een recent document.

Voorts bleek u moeite te hebben om enkele recente gebeurtenissen die plaatsvonden in uw beweerde regio van herkomst te duiden. Zo situeert u aanvankelijk de moord op de sjiitische geestelijke leider Nawaz Irfani in november 2013 (CGVS p. 10) in plaats van het correcte november 2014 (later verbeterd u dit wel naar '2014', CGVS p. 19). U weet dat Irfani in Islamabad om het leven kwam, maar waarom hij precies daar was, weet u niet (u vermoedt dat hij daar heen ging voor een meeting met de autoriteiten, CGVS p. 12). In werkelijkheid was hij tijdens de verkiezingen van 2013 naar Islamabad verbannen, een gebeurtenis die voor heel wat opschudding in uw regio zorgde (zie toegevoegde informatie), maar wat u blijkbaar niet weet. U geeft correct aan dat het lichaam van Irfani naar Parachinar teruggebracht werd om te begraven en men daar naar aanleiding van zijn overlijden op straat kwam en protesteerde maar als u gevraagd wordt of uw gemeenschap periodes van rouw afkondigde in uw regio, haalt u specifiek aan dat er niet gerouwd werd om de dood van Irfani. Dat gebeurde volgens u ook niet op andere momenten (volgens u gebeurt dit enkel om de sjiitische imam Hussein van eeuwen geleden te herdenken, voor niemand anders – voor andere doden wordt er enkel geprotesteerd, zegt u; CGVS p. 12 & p. 20). Op deze manier heeft u blijkbaar geen weet van de rouwperiode van veertig dagen die eind 2014 in Parachinar werd afgekondigd naar aanleiding van het overlijden van Irfani en van een rouwperiode van drie dagen in februari 2015 die de sjieten in Parachinar aankondigden naar aanleiding van een terreuraanslag op een (sjiitische) imambargha in Peshawar (zie toegevoegde informatie). U haalt ook de moord aan op dr. Riaz die volgens u aangevallen werd 'ergens in 2008' (maar eigenlijk weet u niet precies wanneer) (CGVS p. 20). Uit publieke bronnen blijkt nochtans dat hij op 9 januari 2013 neergeschoten werd (zie toegevoegde informatie) – hiervan bent u aldus ook niet correct op de hoogte. Nog over 2013 verklaart u dat er in de maand ramadan van dat jaar een grote dubbele aanslag was in Parachinar, waarvan één bom afging dichtbij een soenitische moskee (CGVS p. 19). In werkelijkheid blijkt dat de sjieten het doelwit van deze aanslag vormden en de bom afging bij een sjiitische moskee (zie toegevoegde informatie) – redelijkerwijs kan van u, zelf een sjiiet, verwacht worden dat u van dergelijke zaken op de hoogte bent als u recent in uw regio verbleef en u uw vrees baseert op de dreiging van soenitische groeperingen tegen sjieten. In deze context valt het overigens ook op dat u geen enkele leider van soenitische milities kan opnoemen toen u in uw regio van herkomst was (CGVS p. 19), volgens uw eigen verklaringen nochtans dé vervolgers van u en uw sjiitische gemeenschap. Over de zelfmoordaanslag waarbij uw oom een slachtoffer was en uiteindelijk zelfs overleed, zegt u dan weer dat die plaatsvond in 2013, of in 2012, maar wanneer in 2012 kan u eigenlijk niet zeggen – u voegt er trouwens aan toe dat hij ongeveer een week in het ziekenhuis van Peshawar lag en dan overleed (CGVS p. 12). Uit de documenten aangaande uw oom die u neerlegt (documenten 4-5) blijkt evenwel dat hij liefst negen maanden (of op zijn minst anderhalve maand) in het ziekenhuis lag, van 10 februari 2012 tot 5 november 2012 (of 5 april 2012). Verder verwijst u naar een aanslag waarbij schoolkinderen uit Nastikot om het leven kwamen en zegt u dat dit plaatsvond '7-8 maanden of een jaar voor uw vertrek' (dus in april of in juli-augustus 2014) (CGVS p. 13), terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat deze aanslag op 18 november 2014 was. Dat u van de hierboven opgesomde gebeurtenissen weinig afweet of er onaannemelijk vaag over blijft, wijst er opnieuw op dat u enkel via-via van deze voorvallen gehoord heeft zonder dat u daadwerkelijk in de regio was. Ook over vredesakkoorden tussen de sjieten en soenieten en militaire operaties in uw regio, blijkt u amper op de hoogte: zo vernoemt u een vredesakkoord dat al dateert van 2008 (CGVS p. 20) en beweert u dat het leger wel aanwezig is in uw regio maar nooit tussenbeide kwam of militaire operaties uitvoerde omdat er anders teveel doden zouden vallen, wat ze niet willen (CGVS p. 20-21). Uit de toegevoegde informatie blijkt evenwel dat er doorheen de jaren meerdere verzoeningspogingen en –akkoorden werden gesloten tussen de rivaliserende groeperingen in uw regio en dat het leger wel militaire operaties uitvoerde.

Deze vaststellingen wijzen er nogmaals op dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert, wat meteen de door u ingeroepen feiten die u aldaar zou meegemaakt hebben, fundamenteel

ondermijnt, i.c. een ontvoering in 2012, het vinden van een dreigbrief aan uw school in 2014, een beschieting begin 2015 en de vraag om naar Afghanistan te gaan en voor hen te vechten kort voor uw vertrek (april 2015) (CGVS p. 13-15). Over deze door u ingeroepen feiten moet ook nog opgemerkt worden dat u deze feiten, behalve de dreigbrieven, niet eens vermeld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag op de DVZ – toen verwees u enkel naar een aantal dreigbrieven die u zelf ontving (CGVS vragenlijst 22.06.2015 vraag 3.5). Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties alle elementen benoemt die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zeker als het gaat om ernstige feiten als een ontvoering, een beschieting en een eis om onder dwang te strijden. Als u hierop gewezen wordt, zegt u dat de tolk op de DVZ u zei dat u later meer kon vertellen tijdens een tweede gehoor (CGVS p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat u tijdens datzelfde gehoor ook verklaarde geen bijkomende opmerkingen te hebben en niets meer toe te voegen te hebben en dat u uw verklaringen ter goedkeuring ondertekende. Dat u nu zomaar feiten zou toevoegen, is niet ernstig te noemen. U wordt ook gewezen op de inhoud van de brief van uw organisatie Anjuman-e-Hussania (waarvan u trouwens enkel maar een kopie neerlegt, zie document 2) waarin staat dat de taliban verschillende keren probeerden u te ontvoeren maar dat u zelf kon ontsnappen; dit komt dus niet overeen met uw eigen verklaringen dat u maar één keer ontvoerd bent, door wie weet u niet, en dat u door hen zelf zou zijn vrijgelaten. Daarop zegt u 'toen we naar de berg gingen en onder vuur kwamen te liggen, ontsnapte ik zelf van hen' (CGVS p. 16). Hiermee geeft u echter geen afdoende verklaringen over de anomalieën wat betreft de poging(en) tot ontvoering.

Daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan gedurende de laatste jaren, of in het buitenland (bijv. in de Verenigde Arabische Emiraten waar uw vader verbleef volgens zijn op 19.11.2014 uitgegeven NICOP, zie document 3 – hieromtrent verklaart u opvallend genoeg dat uw vader al sinds 5-6 jaar in uw dorp Burki zou zijn en dat u zelf nooit in de Verenigde Arabische Emiraten geweest bent of verbleven heeft, CGVS p. 2-3 & p. 16) en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente herkomst uit Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten en is het dan ook van mening dat u op een andere manier, wellicht na een (langdurig) verblijf elders in Pakistan of in een derde land, naar België bent gekomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan gedurende de laatste jaren, of in het buitenland (bijv. in de Verenigde

Arabische Emiraten waar uw vader verbleef volgens zijn op 19.11.2014 uitgegeven NICOP, zie document 3 – hieromtrent verklaart u opvallend genoeg dat uw vader al sinds 5-6 jaar in uw dorp Burki zou zijn en dat u zelf nooit in de Verenigde Arabische Emiraten geweest bent of verbleven heeft, CGVS p. 2-3 & p. 16) en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente herkomst uit Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten. Daar het duidelijk is dat u al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders in Pakistan een leven op te bouwen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw domicilieattest werd reeds eerder besproken, net zoals de documenten in verband met uw oom (deze laatste documenten kunnen de vaststellingen omtrent uw eigen verblijfplaatsen überhaupt niet wijzigen). De identiteitskaart van uw moeder en de NICOP van uw vader, bevatten louter identiteitsgegevens over henzelf, en niet over u of uw verblijfplaatsen. De brief van de organisatie Anjuman-e-Hussania kwam ook reeds aan bod. Hierover dient overigens gewezen te worden op de tegenstrijdige inhoud met uw verklaringen, het feit dat dit slechts een kopie is en dat het opgesteld is op 10.07.2015 (na de datum waarop u uw land zou verlaten hebben). Dit, gecombineerd met het feit dat documenten in Pakistan gemakkelijk gekocht en nagemaakt kunnen worden (zie toegevoegde informatie), maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 en 57/6/1, § 2 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en met artikel 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 tot en met 8, 9, 10 of 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt aan met een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Vervolgens meent hij dat verweerder ontegensprekelijk aangeeft dat hij aanvaardt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot het in de bestreden beslissing voorgestelde intern vestigingsalternatief voert verzoeker aan dat het onderzoek dienaangaande dient te worden getoetst “aan de persoonlijke kwaliteiten die verzoekende partij vertoont en die aanleiding geven tot zijn gegronde vrees of het reëel risico op het bestaan van een hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling in zijn hoofde te weten haar Turi etnie en sjitisch geloof. Verwerende partij betreft geen enkel van beide kenmerken onderzocht die voor de identiteit en de morele integriteit van verzoekende partij dermate fundamenteel zijn dat van verzoekende partij niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft, maar blijft steken in algemeenheden.” Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: “De vaststelling dat verzoekende partij nood heeft aan internationale bescherming maakt het het speculatieve motief van de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen duidelijkheid wenst te scheppen over haar mogelijke verblijfplaatsen volledig overtollig en staat inherent haaks op de

vastgestelde feiten die verwerende partij zelf beaamt waardoor deze contradictoir en inherent onjuist is en daarom de bestreden beslissing niet kan schragen. De door verwerende partij geuite twijfel raakt de hoofdlijnen van de intern en consistente verklaringen van verzoekende partij niet en kan daarom niet dienend verzoekende partij worden tegengeworpen."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat, hoewel aanvaard kan worden dat verzoeker afkomstig is van Kurram Agency, niet kan worden aangenomen dat hij daar recent voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst verbleef, gelet op (i) zijn (tegenstrijdige) verklaringen over zijn identiteitsdocumenten en deze van zijn ouders, (ii) zijn (tegenstrijdige) verklaringen met betrekking tot zijn reisweg, (iii) het feit dat uit het neergelegde domiciliëringsattest, dat dateert van augustus 2011, niet blijkt dat hij in Kurram Agency verbleef voor zijn vertrek, en (iv) de moeilijkheden die hij heeft om recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst te duiden. Daarenboven wordt erop gewezen dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) enkel verwees naar een aantal dreigbrieven die hij zelf ontving en geen melding maakte van de beweerde ontvoering, beschieting en een eis om onder dwang te strijden, alsook dat de inhoud van de brief van de organisatie Anjuman-e-Hussania niet overeenstemt met zijn eigen verklaringen. De door hem neergelegde documenten zijn volgens de motivering in de bestreden beslissing niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat uit de volgende motivering in de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchtelingen: *"uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat."*

Hoe uit deze algemeen geformuleerde vaststelling zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker *in casu* voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, kan niet worden ingezien. In de bestreden beslissing wordt immers op uitgebreide en pertinente wijze aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente verblijf voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst in zijn geboorteregio Kurram Agency. In onderhavig verzoekschrift noemt verzoeker de twijfel aan zijn recente verblijf speculatief en meent hij dat dit overtollig is en niet raakt aan de hoofdlijnen van zijn consistente verklaringen. Hierbij dient er evenwel op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *"Deze vaststellingen wijzen er nogmaals op dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert, wat meteen de door u ingeroepen feiten die u aldaar zou meegemaakt hebben, fundamenteel ondermijnt, i.c. een ontvoering in 2012, het vinden van een dreigbrief aan uw school in 2014, een beschieting begin 2015 en de vraag om naar Afghanistan te gaan en voor hen te vechten kort voor uw vertrek (april 2015) (CGVS p. 13-15)." Bovendien zijn verzoekers verklaringen geenszins zo consistent als hij in zijn verzoekschrift beweert, daar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat (i) zijn verklaringen over zijn identiteitsdocumenten en deze van ouders op de DVZ en doorheen zijn gehoor op het CGVS niet coherent zijn, (ii) hij heeft nagelaten om op de DVZ melding te maken van de beweerde ontvoering, beschieting en de eis om onder dwang te strijden, en (iii) de inhoud van de door hem neergelegde brief van de organisatie Anjuman-e-Hussania niet overeenstemt met zijn verklaringen. In onderhavig verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit volgens hem zou moeten blijken dat de motieven in de bestreden beslissing overtollig zouden zijn of niet zouden raken aan de hoofdlijnen van zijn asielrelaas en komt hij in feite dan ook niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal,*

zonder *in concreto* aan te duiden waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onjuist of overbodig zouden zijn. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing die ertoe nopen hem de vluchtelingenstatus te weigeren, in een ander daglicht te plaatsen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER